

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/86/2016
Identifikačné číslo spisu:	7715215450
Dátum vydania rozhodnutia:	15.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7715215450.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sluka, PhD. a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Heleny Haukvitzovej, v spore žalobcu Q. Y., bývajúcemu v Y., zastúpeného Mgr. Štefanom Jakabom, advokátom so sídlom v Košiciach, Nerudova č. 9, proti žalovanému AGRO - Land SK s.r.o., so sídlom v Malčiciach č. 200, IČO: 47153733, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Illeš, Šimčák & Partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 27, IČO: 36861472, o nahradenie prejavu vôle a nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 10C/380/2015, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 10. februára 2016 sp.zn. 1 Co 19/2016, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu rov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce uznesením z 21. septembra 2015 č.k. 10C/380/2015-33 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa žalobca domáhal, aby súd zakázal žalovanému do právoplatného skončenia konania vo veci samej nakladať so spoluvlastníckymi podielmi nehnuteľností špecifikovanými v odôvodnení rozhodnutia, ktoré sú evidované Okresným úradom Michalovce, katastrálny odbor, okres Michalovce, obec Y., katastrálne územie Y., zapísanými na označených listoch vlastníctva a previesť užívacie práva odplatným alebo bezodplatným titulom na tretie osoby k nehnuteľnostiam, t.j. dať ich do nájmu, podnájmu, bezodplatného užívania tretím osobám, ktorých doba presiahne čas, ktorým sa súdny spor vo veci samej právoplatne skončí.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu uznesením z 10. februára 2016 sp.zn. 1 Co 19/2016 zmenil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie tak, že žalovanému zakázal nakladať so spoluvlastníckymi podielmi špecifikovanými vo výroku rozhodnutia, a to previesť vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom, darom, ich scudzením tretej osobe alebo zámenou za iné nehnuteľnosti s tretou osobou alebo zaťažiť ich záložným právom v prospech tretej osoby alebo vecným bremenom v prospech tretej osoby alebo zabezpečovacím prevodom práva v prospech tretej osoby. V prevyšujúcej časti, v ktorej sa žalobca domáhal uloženia zákazu previesť užívacie práva odplatným alebo

bezodplatným titulom na tretie osoby uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný s odôvodnením, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) tým, že žalovaný sa nemal možnosť brániť žiadnym spôsobom pred právoplatnosťou napadnutého rozhodnutia (nebolo mu doručené ani odvolanie žalobcu) a tiež tým, že odvolací súd nezdôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk, ktorých posúdenie bolo nevyhnuté pre záver o dôvodnosti nariadenia predbežného opatrenia. Namietal tiež, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a zároveň, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), pretože neobsahuje žiadne vysvetlenie, v čom spočíva nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy žalobcovi a uvádza len právne podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia bez ich posúdenia v konkrétnom prípade. V konaní nedošlo ani k osvedčeniu dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana. Z uvedených dôvodov žiadal napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť. Zároveň poukázal na to, že žalovaný aj napriek zákazu nakladať s nehnuteľnosťami, s týmito nakladá a tým marí účel sledovaný žalobcom, o čom svedčí aj dohoda o zrušení kúpnej zmluvy č. 119921, ktorú pripojil k svojmu vyjadreniu. V reakcii na toto vyjadrenie žalovaný zotrval na podanom dovolaní.

5. Dovolanie bolo podané 22. marca 2016, pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Pokiaľ bolo dovolanie v čase jeho podania prípustným prostriedkom nápravy, umožňujúcim dovolací prieskum, potom tieto účinky (a následky) sa uznávajú i v budúcnosti. Prežarovanie princípov právneho štátu do ústavného poriadku nachádza svoje normatívne vyjadrenie v ustanovení § 470 ods. 2 vete prvej CSP. Fundamentom je právna istota, ktorá v sebe nesie znaky ochrany nadobudnutých práv a s tým spojenej dôvery v právo.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, preskúmal prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

7. Dovolanie malo v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie; uvedený záver je plne opodstatnený aj pre Civilný sporový poriadok. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch zákonom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľoval konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012 a 8 Cdo 12/2015). Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravoval prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 239.

8. Ustanovenie § 239 O.s.p. v odsekoch 1 až 2 pripúšťalo dovolanie proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu a za určitých podmienok aj proti potvrdzujúcemu uzneseniu (ak a/ odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, keďže má ísť po právnej stránke o rozhodnutie zásadného významu alebo b/ ide o uznesenie o priznaní, príp. nepriznaní účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky). V zmysle odseku 3 rovnakého zákonného ustanovenia však dovolanie nebolo prípustné, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych

poplatkov, prerušenie alebo neprerušenie konania, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach o veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

9. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 CSP uvádza, že síce je dovolaním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu proti ktorému podľa § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. je prípustné dovolanie, avšak s prihliadnutím na ustanovenie §239 ods. 3 O.s.p., prípustnosť proti nemu smerujúceho dovolania (239 ods. 1 O.s.p.) je však vylúčená ex lege. Ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. totiž neplatia, ak ide (medziiným) o uznesenie o predbežnom opatrení (viď § 239 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 471 ods. 1 CSP ak ide o neodkladné opatrenie). Vzhľadom na to dovolanie žalovaného je neprípustné.

10. Dovolanie by vzhľadom na práve uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bolo dovolaním napádané uznesenie vydané, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a/alebo g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nie je pritom relevantné tvrdenie dovolateľky o existencii niektorej vady uvedenej v práve odcitovanom ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k takejto vade skutočne došlo.

11. Dovolať procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a) až e) a g) O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

12. Dovolať zastáva názor, v zmysle ktorého mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle ustanovenia § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

13. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že mu nebolo doručené odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh na vydanie predbežného opatrenia ale až rozhodnutie odvolacieho súdu, v dôsledku čoho mu bola odopretá možnosť procesnej obrany pred právoplatnosťou napadnutého rozhodnutia, tiež prišlo k zásahu do jeho ústavných i procesných práv v čom vidí i rozpor so zásadou dvojínštančnosti konania. Namietanie procesnej vady podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. považuje dovolací súd za neopodstatnené, nakoľko súd prvej inštancie postupoval v čase rozhodnutia o návrhu na vydanie predbežného opatrenia v súlade s ustanovením § 75 ods. 8 vetou druhou O.s.p. (Ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie). Právna úprava platná v čase rozhodovania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vytvárala priestor na to, aby sa ten, komu sa má neodkladným opatrením uložiť nejaká povinnosť, o nariadenom predbežnom opatrení dozvedel až v okamihu, keď je voči nemu účinné, a to z dôvodu, aby sa predišlo zmareniu sledovaného účelu nariadenia takéhoto opatrenia. Tento stav predpokladaný zákonom (O.s.p.) nemohol založiť odňatie možnosti účastníkovi (teraz sporovej strane) konať pred súdom a z toho plynúc ani porušenie zásady dvojínštančnosti.

14. Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namieta aj, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu sú neodôvodnené, nepreskúmateľné, odkazujúc na judikatúru najvyššieho súdu z rokov 2010 až 2013.

15. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods.1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp.zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

16. Podľa ustanovenia § 102 ods. 1 O.s.p. ak treba po začatí konania (v danom prípade ide o konanie o nahradenie vôle pri právnom úkone ohľadom realizácie zákonného predkupného práva) dočasne upraviť pomery účastníkov, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz; ustanovenia § 75 až § 77 sa použijú primerane. Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov. Aj v prípade vyhovenia návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je garantované právo dotknutého účastníka konania na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva, vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože tieto nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri napr. Apis v. Slovenská republika z 10. januára 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 ratione materiae v konaní o zrušení predbežného opatrenia). Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí o predbežných opatreniach, zásadne však išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami veci. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07, III. ÚS 526/2015 a iné). Z uvedeného vyplýva, že pri prijímaní takéhoto dočasného a predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti konania nad úplným preukázaním uplatneného nároku, k nariadeniu predbežného opatrenia preto stačí, ak sa tvrdené skutočnosti javia ako pravdepodobné a primerane osvedčené. Prihliadajúc na uvedenú výnimočnosť (vyjadrenú v prijatom stanovisku) dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 76 ods. 4 O.s.p., lebo obsahuje „zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie“. Tieto je potrebné hľadať tak v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, v okolnostiach uvádzaných v návrhu (žalobe) podanom vo veci samej (tvoriacich obsah odôvodnení súdneho rozhodnutia) ale i v právnom posúdení veci súdom zakladajúcimi vydané rozhodnutie. Za porušenie

základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

17. Za dôvodné nemožno považovať ani ďalšie námietky dovolateľa (týkajúce sa tvrdenia o neosvedčení potrebných skutkových okolností potrebných pre správne posúdenie veci, najmä bezprostredne hroziacej ujmy). Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, prípadne neprihliadali na relevantné na vec sa vzťahujúce dôkazy, prípadne ich nesprávne predbežne vyhodnotili, ide o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto dovolateľkou tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama o sebe ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

18. Námietka dovolateľa, že súdy sa mali zaoberať otázkou splnenia podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia (aj keď žalovaný túto vadu odôvodňuje § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a vyvodzuje z nej nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia), vo svojej podstate predstavuje námietku tzv. inej vady v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.; namieta sa tu totiž nedostatočné skutkové zistenie. Prípustnosť dovolania však nezakladá skutočnosť, ak súdy svoje rozhodnutie založili na nesprávnych skutkových zisteniach; nesprávne či nedostatočné skutkové zistenie má za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia súdu, samo osebe ale nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (por. napr. R 37/1993, R 125/1999.)

19. Pokiaľ obsah dovolacích námietok smeroval k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) - t.j. že tu neboli splnené predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia v zmysle § 76 a násl. O.s.p., je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, sp.zn. 2 Cdo 97/2010, sp.zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp.zn. 5 Cdo 44/2011, sp.zn. 6 Cdo 41/2011 a sp.zn. 7 Cdo 26/2010).

20. Časť dovolania žalovaného smeruje proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo v zostávajúcej časti potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale tiež subjektívnu. Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa viaže na osobu konkrétného dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania treba vziať na zreteľ, či dovolateľ bol negatívne dotknutý napadnutým rozhodnutím (viď tiež R 50/1999). Výrokom uznesenia, ktorým odvolací súd potvrdil výrok uznesenia súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na riadenie predbežného opatrenia v časti (uloženia zákazu previesť užívacie práva na tretie osoby), nebolo z

procesného hľadiska negatívne zasiahnuté do právneho postavenia žalovaného. V uvedenej časti išlo teda o dovolanie podané tým, kto nie je subjektívne oprávnený podať dovolanie. Dovolací súd vzhľadom na to dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

21. Vzhľadom na to, že v zostávajúcej časti dovolanie dovolateľa nie je podľa § 239 ods. 3 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná ani existencia vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd dovolanie dovolateľa odmietol podľa 447 písm. c/ C.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

22. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.